

Número 30, juliol-setembre 2014

Cursos d'extensió

Actualitzar coneixements a l'Esmuc:
una possibilitat oberta a tothom

La música té la paraula

Entra

Fins a quin punt la música
celta és celta
Rolf Bäcker

3) Sons i pobles

L'entrevista

Entra

Joan Guinjoan
Irene Collado

"El que més admiro de l'Esmuc és
el grup de joves compositors de
música contemporània que n'ha
sortit"

Article

Entra

Quan els bojos canten
Marta Casals Solé

La traducció musical de la follia en
l'òpera

La tònica dominant

Entra

La tònica dominant
Redacció

Nou joc de preguntes i respostes

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs
afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Cursos d'extensió

Actualitzar coneixements a l'Esmuc: una possibilitat oberta a tothom

Melissa Mercadal
Coordinadora de màsters
i de recerca

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

L'Escola Superior de Música de Catalunya té com a funció principal la formació superior de músics i professionals del món de la música del nostre país, però no oblida en cap moment que aquesta finalitat pedagògica cal que transcendeixi socialment més enllà de l'activitat reglada de les seves aules. És per això que el curs 2014-2015 engega els cursos d'extensió, una tria dins l'oferta acadèmica habitual que permetrà obrir les portes de l'Escola a persones interessades en conèixer de prop les diferents especialitats que s'ofereixen i el personal docent que en forma part.

La naturalesa pròpia dels anomenats Cursos d'extensió a la universitat comporta aquesta obertura social per fer arribar el coneixement més enllà de les persones que estudien el grau de manera reglada. Els cursos escollits que s'obriran per aquest proper curs al nostre centre pertanyen a l'àrea d'Història de la Música i fan un recorregut per les diverses etapes del que es coneix com a música clàssica occidental. També n'hi ha que aprofundeixen en el coneixement de músiques pròpies de diversos indrets del món, i d'altres sobre gèneres com l'òpera, la música popular, el flamenco i la música tradicional catalana. A més, dos cursos com Teoria del flamenco i Fonts històriques de la interpretació de la música antiga proposen aspectes teòrics més específics per a aquelles persones que vulguin ampliar coneixements en aquestes disciplines.

L'enumeració d'aquestes assignatures ja ens fa pensar que hi podrà accedir un ventall molt ampli de persones, i que el seu interès i la seva experiència prèvia també ajudaran a enriquir el perfil d'estudiants de l'Esmuc.

Amb molta il·lusió, doncs, enfilem l'agulla d'aquesta nova experiència, amb la voluntat i seguretat que suposa, de nou, una aportació a la nostra societat musical i a tots els que en formem part.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre
2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

La tònica dominant

Nou joc de preguntes i respostes

Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre
2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

La tònica dominant

Altres publicacions 0

Marcel Proust (1871-1922)

La secció que estrenem aquest mes s'inspira en el Qüestionari Proust, una sèrie de preguntes molt concretes que, sota una aparença lúdica i informal, permeten conèixer aspectes curiosos o menys visibles dels enquestats. Nosaltres n'hem fet una versió adaptada a l'entorn musical que ens és propi, ja que l'adreçarem a professors, estudiants, graduats, o a qui d'una manera o altra estigui vinculat a l'escola i s'avingui a participar en el nostre joc. Per no sortir d'aquest àmbit, l'hem anomenat *La tònica dominant*.

Proposem als nostres lectors que aquest estiu responguin el qüestionari i així s'avancin als que anirem publicant –ja amb les corresponents respostes– a partir d'octubre. És un bon exercici!

[Qüestionari tònica dominant.pdf](#) 49,15 kB

- Partitura oberta
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Per curiositat, tot això d'on ve?

El gènere dels qüestionaris prové dels anomenats *àlbums de confessions*, una mena de llibre d'autògrafs molt popular a l'Anglaterra victoriana, on els amics requerits havien de respondre, de manera breu i espontània, un seguit de [preguntes impreses](#) o que els mateixos propietaris dels llibres ideaven i escrivien a mà. Les preguntes, bastant directes, tenien com a finalitat aprofundir en determinats aspectes de la personalitat i els gustos de l'entrevistat, tal vegada per propiciar un (molt innocent i encarcerat) acostament.

Ben aviat, l'afició per aquest gènere es va estendre per la resta d'Europa i va transcendir la seva primera finalitat galant. El diari alemany *Leipziger Illustrirte Zeitung* va ser pioner en formular un qüestionari d'aquest tipus a personatges famosos. Gràcies als qüestionaris sabem per exemple que el color favorit de Karl Marx era el vermell, o que Friedrich Engels equiparava la felicitat a un Château Margaux de 1848... La *Revue illustrée* també va adreçar preguntes pròpies dels àlbums de confessions a celebritats franceses com Zola o Verlaine.

I per què Proust?

El nom amb què és més conegut aquest gènere (*Qüestionari Proust*) pot fer pensar que l'escriptor francès sigui autor d'alguna de les versions del qüestionari. Contràriament a això, el nom té el seu origen en [les respostes que ell va deixar escrites el 1886](#), amb només catorze anys, a l'àlbum de la seva amiga Antoinette, filla del futur president Félix Fauré.

El posterior interès que va suscitar l'escriptor a la segona meitat del s.XX va fer revifar la popularitat d'aquest tipus de qüestionaris i el seu ús "seriós" per part dels mitjans. Diaris com el *Frankfurter Allgemeine Zeitung* o *La Vanguardia*, revistes com *Vanity Fair* i diversos programes de ràdio i televisió els van utilitzar com una modalitat eficaç d'entrevista (Bernard Pivot, l'exemple potser més recordat, acostumava a acabar el seu programa *Apostrophes* adreçant una divertida [adaptació del qüestionari](#) als escriptors convidats). El nom de Proust semblava idoni doncs per dissimular els orígens (britànics i frívols) d'aquest gènere i acostar-lo a un àmbit més intel·lectual.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

Concerts de piano núm. 1 & 2 i Valsos poètics

Presentació del nou treball del compositor i pianista Albert Guinovart

Glosant la gent s'entén

Pensar en vers: la cançó improvisada als països de la Mediterrània

Estudiants de l'Esmuc, a la nova junta

Renovació de la Jove Associació de Musicologia (JAM)

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre 2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Concerts de piano núm. 1 & 2 i Valsos poètics

Presentació del nou treball del compositor i pianista Albert Guinovart

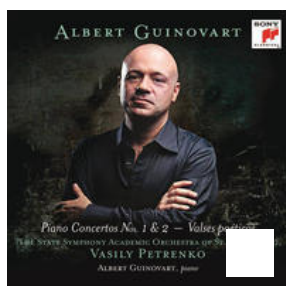
Cristina Comaposada
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El reconegut compositor, pianista i professor de l'Esmuc Albert Guinovart ens presenta el seu nou treball discogràfic, els seus *Concerts de piano números 1 i 2*, acompanyat de l'Orquestra de St. Petesburg i dirigit sota la batuta del director Vasily Petrenko; com també ens regala els seus famosos i aplaudits *Valsos poètics*. Guinovart ens ofereix tres obres que no tan sols conformen un seguit d'estrenes passades de gran èxit, sinó que totes elles han significat un gran pas per la carrera del nostre músic, i ara s'exhibeixen internacionalment mitjançant el prestigiós segell de música clàssica Sony.

El *Concert de piano núm 1*, conformat per tres moviments, consisteix en un recull dels temes musicals més inspirats de *Mar i cel*, el major èxit de Guinovart en el camp dels musicals. Així, al Moderato hi trobem les peces *No estàs sola* i la *Cançó de Ferran*, a l'Andante, una de les cançons més inspirades, *Perquè he plorat*, i finalment a l'Allegro amb *Ària de la mare* i l'*Himne dels pirates*, tots ells temes que contenen una gran carrega poètica i lírica, com també un profund fraseig. El naixement del concert sobre temes de *Mar i cel* neix l'any 97, en el marc d'un ambiciós projecte amb innovadores obres concertants per piano i cobla (Picap). Davant de l'èxit, Guinovart va tenir la idea de realitzar una versió per orquestra simfònica, estrenada el 2011 i que s'inclou en aquest nou treball.

En segon lloc, el *Concert núm. 2*, "Traces", el compositor el defineix com "*virtuós, brillant i amb sentit dramàtic*". Però per a ell no és un simple virtuosisme, sinó que aquest concert significa un repàs de la seva pròpia vida i del seu estil musical que en tot moment busca les emocions directes. A més a més, el nom de "*Traces*" té un doble significat autobiogràfic, ja que es refereix tant a les influències rebudes com a les que ell mateix porta a terme en la seva faceta pedagògica. Un concert que va ser estrenat el 2005 i va representar un treball de reafirmació de l'estil i maduresa del compositor, amb una mateixa estructura que el concert anterior però d'unes dimensions molt més grans.

Finalment ens obsequia amb els seus *Valsos poètics*, estrenats el 2011 i dedicats al famós compositor Enric Granados. A mode de contrast amb les anterior peces, ens situa en un ambient de saló, pintoresc, íntim i amb diferents estats d'ànim. La intenció de Guinovart no és tan sols plasmar l'esperit dels valsos poètics de Granados, sinó que s'inspira en el seu model, jugant amb les mateixes tonalitats i caràcters. Cal dir que Guinovart és un dels intèrprets més admirats per la seva versió de *Goyescas*, així que d'alguna manera mostra aquesta devoció constant pel compositor lleidatà.

Així doncs, tenim èxits de *Mar i cel*, una reafirmació d'estil i maduresa i el seu prestigi com a intèrpret de Granados. Un conjunt d'obres que busquen principalment la comunicació amb el públic però sobretot coincideixen amb aquesta inspiració melòdica que tant personalitza el nostre compositor.

Piano concertos Nos. 1 & 2 - Valses poéticos

Albert Guinovart & The State Symphony Academic Orchestra of St. Petersburg
Sony Classical, 2014

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre 2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Glosant la gent s'entén

Pensar en vers: la cançó improvisada als països de la Mediterrània

Laura Mutgé
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Què és la glosa? Qui hi intervé? Quina és la seva història? El seu origen? Totes aquestes preguntes i moltes més tenen la seva solució en aquest llibre i disc, escrit per Josep Vicent Frechina i publicat el passat mes de març.

És una mostra de diferents cants improvisats arreu dels països de la Mediterrània, des de Catalunya al País Valencià, les Illes Balears, Sardenya, Còrsega, Xipre, Malta, Múrcia, Palestina... No és només un llibre històric on se'ns expliquen els diferents gèneres, jotes, corrandes de caramelles, garrotins o cançons de panderos, sinó que està farcit de reflexions que actualment hem de tenir en compte quan glosem, ja que és una tradició tan antiga i tan diversificada, que la seva funció original s'ha difuminat, i un glosador dels anys 60 és molt diferent d'un glosador actual, sigui de la regió

que sigui.

L'escriptor Josep Vicent Frechina és periodista i escriptor estudiós de la cultura popular de la Mediterrània, com molt bé demostra en aquest llibre. També coordina la revista *Caramella*, de música i cultura popular dels Països Catalans, i col·labora habitualment en diversos mitjans generalistes i especialitzats, a part de ser autor d'altres escrits de repertori tradicional.

Així doncs, aquest llibre –que porta un CD amb exemples musicals– és un calaix de coneixement per tots aquells amants de la glosa i els diferents gèneres de cançó improvisada i per tots aquells que en vulguin descobrir la seva màgia.

Pensar en vers. La cançó improvisada als països de la Mediterrània

Josep Vicent Frechina

Caramella, 2014

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre 2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Estudiants de l'Esmuc, a la nova junta

Renovació de la Jove Associació de
Musicologia (JAM)

Paloma Gento
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Durant aquest darrer mes, la JAM (Jove Associació de Musicologia) ha passat un procés de renovació de la seva junta directiva. Des del març de l'any 2012 estava formada per Miquel Gené González, Gina Quatrecases, Alba Quinquillà i Ingrid Pujol (president, vicepresidenta, secretària i tesorera, respectivament), que ara col·laboren amb la junta entrant mentre es fa oficial el canvi. La JAM es va formar l'any 2008, i des de llavors l'objectiu principal ha estat la promoció i realització d'activitats relacionades amb la musicologia en totes les seves vessants.

Les activitats més notòries de la junta anterior han estat les sessions de DeWatts, algun concert i sobretot el suport a les jornades de joves musicòlegs, destacant les VI Jornades que es van realitzar a l'Esmuc el 2013, en què va col·laborar i va participar el comitè organitzatiu.

La nova junta, aprovada en l'assemblea general del 9 de maig d'aquest any, està formada íntegrament per alumnes i antics estudiants de musicologia a l'Esmuc: Anna Sardà (presidenta), Irene Collado (vicepresidenta), Roser Serrano (secretària), Paloma Gento (tesorera) i Miguel Gómez (vocal). Aquesta junta vol continuar amb la proposta d'una associació de funcionament horitzontal, en què el paper dels socis resulti actiu. Com a novetat es pretén crear més relacions amb tots els àmbits musicals, així com altres associacions de joves per fomentar el caràcter interdisciplinari de la musicologia.

Les integrants de la nova junta agraeixen als nostres predecessors el suport i col·laboració que estan rebent durant aquest procés. També volen posar-se a disposició de tot aquell que vulgui acostar-se, musicòlegs o no, amb interès en l'associació o en la seva activitat.

Contacte:

[Web de la JAM](#)

[Pàgina de Facebook](#)

jam.informacio@gmail.com

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre
2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Quan els bojos canten

La traducció musical de la follia en l'òpera

Marta Casals
Graduada en cant per l'ESMUC

Posa't en contacte

Contingut Actual

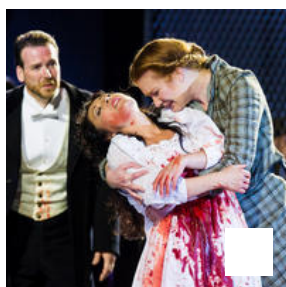
Número 30, juliol-setembre 2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

Article

Altres publicacions 0

Lucia de Lammermoor (Opera Holland Park) © Alex Brenner

El projecte final [Quan els bojos canten](#) és el resultat d'una recerca iniciada amb l'objectiu d'esbrinar el perquè més profund de les àries de bogeria en l'òpera. Volia entendre per què els compositors i llibretistes es decidien a portar el boig o boja a l'escenari i, també, quina era la causa del gran virtuosisme en les seves àries. Musicalment em sembla curiós que, sempre que un boig canta, es posa a fer un seguit de piròtècnies gairebé impossibles d'executar i sovint, acompanyades pel so de la flauta, com si fos el seu subconscient, el fantasma, o potser, la bogeria que tenen dins.

És a través de la recerca històrica que he pogut evidenciar com la por d'una majoria poderosa ha estat la que sovint ha anat apartant els anomenats bojos de la societat. He observat aquest fenomen en les diferents disciplines artístiques, arts plàstiques, literatura, teatre... i el tractament que s'ha fet d'aquest tema en diferents països, per arribar finalment als personatges bojos de les òperes, que són els que més m'interessaven.

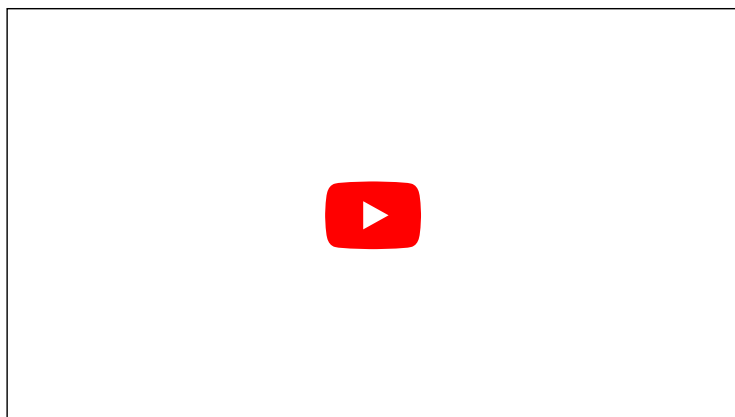
La bogeria en l'òpera va començar a sorgir a partir de la necessitat de lluïment i virtuosisme dels cantants. Les protagonistes del romanticisme belcantista poques vegades mostraven signes de demència, fins que amb la *scena della pazzia* mostraven, a través del virtuosisme, la bogeria de la qual havien estat preses. Aquests moments eren presentats a la *cabaletta* final de les òperes i ho trobem en compositors com Paer, Mayr, Pacini, Bellini, Donizetti... De vegades la soprano no arribava a perdre la raó i aleshores sorgien les anomenades *scena di delirio*, on l'obra acostuma a tenir un final feliç.

Gairebé sempre relacionem l'escena de follia amb el melodrama romàntic, però ja abans hi havia hagut precedents tant interessants, com *Nina, o sia la pazzia per amore* que el compositor napolità Giovanni Paisiello (1740-1816) estrenà el 1789 i *Agnese di Fitz-Henry* de Ferdinando Paer (1771-1839), al 1809. Tot i que les àries de bogeria són sinònim de sopranos que han perdut el seny, Donizetti també va fer embogir baixos, barítons i fins i tot tenors. *Torquato Tasso* i *Il furioso all'isola di San Domingo* representen la bogeria en els barítons, mentre que el personatge de Murena a *L'esule di Roma* i el Don Ruiz di Padilla a *Maria Padilla*, són la del baix i el tenor, respectivament. Fins i tot Rossini (1792-1868) escriu a *Semiramide* una gran escena de follia per a baix.

El 1827, a l'òpera *Il pirata*, Bellini crea l'escena de follia que estructuralment ja no evolucionarà més i al 1835 repeteix la mateixa estructura a *I Puritani*, quan Donizetti ja havia fet un gran ús de personatges embogits. Però el mèrit d'aquestes fantàstiques escenes de follia les podem atribuir als seus llibretistes amb noms tan destacats com Felice Romani, Salvatore Cammarano...

Alguns "bojos" de les òperes són tan especials que mereixen que se'n parli amb una mica de detall per entendre les raons de les seves bogeries.

Nina, o sia la pazzia per amore, de Paisiello

Nina és una noia jove i alegre promesa amb l'home al que estima, un jove bell i honrat, el qual també agradava al seu pare i amb qui ja havien fixat la data de les noces. De sobte, un home més gran i més ric demana la mà de Nina i el pare, per avarícia, ho accepta tot trencant el prometatge de Nina i Lindoro.

Susanna, la serventa de la noia, dóna l'última oportunitat als amants per a dir-se adéu. En el parc on han quedat, encara no havien arribat les noies quan se senten la veu de Lindoro i la del seu rival espases enlaire.

• Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Nina finalment presencia com Lindoro cau a terra sobre la seva pròpia sang i es desmaia.

Quan aquesta obre els ulls només veu com el seu pare l'agafa de la mà i fa que reconegui –en l'atacant del seu estimat– la figura de l'espòs. Allà, en aquell moment, Nina enfolleix i el seu pare, que no suporta veure la nineta del seus ulls d'aquesta manera, fuig.

Quina és la bogeria de la Nina? No és més que la rebel·lió contra el seu pare i ho fa atacant el que per a ell és més important: el seu patrimoni. Regala tot el que té amb la intenció d'arruïnar-lo. I quan es retroben fingeix no reconèixer-lo i el tracta com si fos un estrany, aconseguint fer-li més mal. Amb això, el seu pare cedeix i finalment Nina aconsegueix el que li havien negat, a Lindoro, que curiosament no havia mort.

***Il furioso all'isola di San Domingo*, de Donizetti**

Il Furioso all'isola di San Domingo

Cardenio, el protagonista, està inspirat en el personatge de Don Quijote de la Mancha, de Miguel de Cervantes. És un home que posseïa un cavall, una casa i moltes terres. Vivia amb la seva dona. Enfolleix en creure que ella l'ha traït i per això fuig aigües endins. Acaba naufragant a l'illa de Santo Domingo vivint al penyasegat, apartat de tot el poble, on l'anomenen *Il Furioso*.

Tot i embogir, el personatge té grans moments de noblesa com la cavatina "Raggio d'amor parea" o "Ma di, perché, tradirmi?" abans de reunir-se amb Eleonora, la seva dona.

Eleonora està desesperada per la fugida del seu marit i surt en la seva cerca, durant una nit de tempesta la sort l'acaba portant a la mateixa illa. Quan es troben, Eleonora creu que només obtindrà el seu perdó amb la seva mort, i així ella podrà tornar a ser feliç. Cardenio en veure la seva dona amb el punyal al pit, la perdona. Aleshores tot torna a ser alegria, amor i felicitat.

Aquesta és una de les poques vegades que es descriu la bogeria en l'home, tot i que sota el llenguatge tragicòmic. Amb el personatge de *Il Furioso* ens pot passar com amb la Nina de Paisiello: potser Cardenari mai no ha estat un boig realment, però fuig i abandona la seva dona perquè ella el trobi a faltar, ho passi malament i s'adoni de tot el que ha perdut. La fa patir fins al punt que ella també embogeix en voler-lo recuperar i és per això que al final ell la perdona.

***Maria Padilla*, de Donizetti**

Don Ruiz di Padilla s'adona que la seva filla s'ha convertit en l'amant del Rei Pedro i, ofès, busca venjar-ne l'honor de qualsevol manera, però acaba essent arrestat i humiliat. Finalment enfolleix per aquest deshonor. L'òpera està basada en la vida real de Maria Padilla la qual va ser amant del Rei de Castilla, Pedro I el Cruel.

En aquest cas, la bogeria de Don Ruiz di Padilla està causada per la vergonya d'un pare cap a una filla. És incapaç d'entendre que potser la seva filla ja és feliç d'aquesta manera ja que està amb l'home que estima.

***La núvia del Tsar*, de Rimsky Korsakov**

Marfa és una noia jove i bella, filla d'un comerciant, promesa amb el seu amor d'infantesa, Ivan Sergeyevich Likov. Però la bellesa de la noia ha despertat l'interès de tres homes més: Ivan IV, un tsar ric i important que està buscant esposa, i Grigory Gryaznoy, un dels policies secrets del tsar. La història es és un triangle amorós, en el qual Marfa es troba enmig de tot i n'acaba sent víctima.

És enverinada i cau malalta, presa pel deliri que acabarà amb la seva vida.

Marfa és la figura de la noia jove, dolça i bonica, feliç i enamorada encara del seu primer amor, que és tractada com una esclava, com a un simple objecte que els homes es poden rifar. És alhora víctima de la gelosia de les dones d'aquests homes que han quedat engegats per la seva tendresa i joventut.

La seva bogeria és deguda a l'enverinament. A un enverinament causat per la gelosia de les dones que demanen l'atenció dels seus homes, fet que es pot veure com a la crítica a aquesta societat masclista, que fan el que volen amb les dones i com aquestes, a causa de com han estat tractades, busquen venjança. És un toc d'atenció per a tots els homes, perquè vegin què els podria passar a les seves vides si no cuiden bé qui tenen al costat.

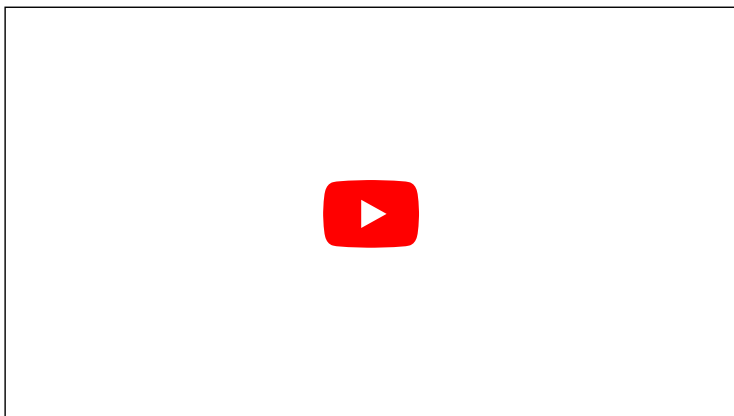
És la bogeria més cruel que hem vist fins ara: no és volguda, ni desitjada, és provocada per un verí que acaba amb la mort de la persona més vulnerable i més indefensa.

***Dinorah* de Meyerbeer**

Dinorah és una jove pastora promesa a Hoel. El dia del casament comencen a succeir una sèrie de desgràcies que fan que Hoel marxi a buscar un tresor per consolar la seva futura esposa. Dinorah, en sentir-se sola i abandonada, perd la raó i se'n va bosc endins per intentar trobar el seu estimat. A la nit, entre els bedolls del bosc i el reflex de la lluna fent una sèrie d'ombres que es mouen com si fossin fantasmes, Dinorah perd el seny. Es pensa que hi ha un bruixot que la persegueix. Finalment, després que el seu cos sigui arrossegat per una gran tempesta, Hoel la rescata i ella recobra la raó.

La bogeria de Dinorah és el resultat final de l'abandonament de l'amant, en estar sola durant tant de temps, pensant que el seu amor se n'ha anat, que se n'ha oblidat i perd la raó. La diferència amb les situacions anteriors és que aquesta és una bogeria momentània, ja que recupera el seny i quan torna a veure el seu estimat torna en si i tot és felicitat.

***Lucia di Lammermoor*, de Donizetti**

Lucia és la imatge de les noies romàntiques. Jove, verge i d'una gran delicadesa. Més aviat innocent i amb el cap ple de pardals. Les seves emocions sempre són extremes i d'una passió irracional; fins i tot quan es creu les històries fantàstiques, com la del fantasma de la font, la viu com si li passés a ella. El seu entorn familiar és poc feliç: la seva mare acaba de morir i el seu germà només mira de salvar la seva situació econòmica i social, intentant casar-la amb l'home que ell creu més interessant. Ella, als seus 17 anys, s'ha enamorat perdudament d'un cavaller que la va salvar una nit a la vora de la font i que no podia ser altre que el fill dels grans rivals de la família, Edgardo Ravenswood.

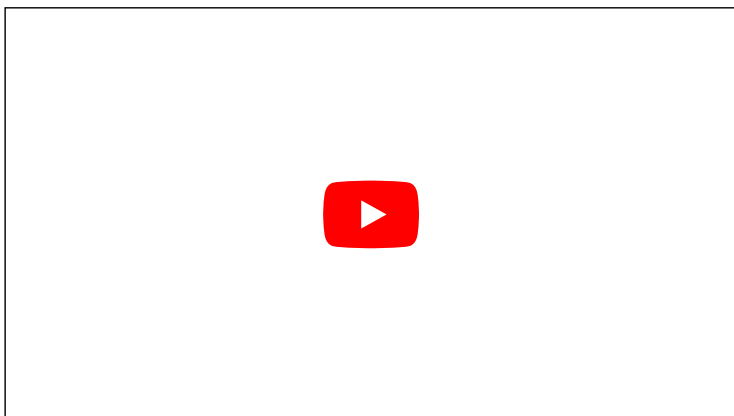
Lucia viu dins una societat opressora per a les dones. La soledat de la marxa de l'estimat i l'egoisme del seu germà fan que es torni una noia feble, com si fos un objecte amb el qual es pot jugar i va enfollint.

La bogeria de Lucia, però, és bonica i no tan dolenta, a causa del seu estatus social. Ningú no l'ha abandonada com s'hauria fet antigament. I finalment ha complert l'acte que l'ha alliberat d'aquesta situació, encara que aquesta llibertat sigui amb la pròpia mort.

El sacerdot i el germà de Lucia són qui la porten a la tomba amb un casament que no vol. Aquestes bodes en sang s'han convertit en un funeral tenyit de sang: Lucia no pot consumir l'amor i la seva única sortida és apunyalat el marit, matar per amor, i també acabar morint per amor. Ella té la certesa que és innocent i no assumeix cap pecat.

La bogeria és l'última plasmació del deliri, l'única forma de lluitar contra la societat opressora que corromp tot allò que toca. La bogeria en forma de venjança, com a arma, i com a camí cap a la salvació. Una bogeria que la societat hipòcrita que l'envolta no pot comprendre. És la destrucció del sistema ja que acaben morint també Edgardo i Enrico.

***Hamlet*, d'Ambroise Thomas**

Ophélie també és la viva imatge de la nimfa, de la noia jove i fràgil que no sap res sobre la vida. El seu germà i pare li fan de mentors, donant-li diferents versions de com ha d'actuar davant del seu amor, Hamlet. L'un més

protector dels sentiments, dient-li que ha de vigilar amb el que el príncep li diu, que s'ho prengui més com un joc efímer i no se n'enamori; i l'altre li diu a la seva filla que no li convé estar amb un príncep, que només vol la seva puresa, i que ha d'estar a l'aguait si no vol perdre el seu honor, que no pot comportar-se com una nena i s'ha de fer valer. Ella és la típica noia somiatruïtes, estil princesa, que s'enamora per totes les històries d'herois que rescaten a les donzelles quan estan en perill.

Durant l'acció la seva figura dolça desapareix a causa de la fugida del seu germà, la mort del seu pare (a mans del seu estimat) i la gran follia de Hamlet, que només té un propòsit i no té res a veure amb ella. Se sent completament sola i, així, no vol viure.

En aquest cas és la bogeria de Hamlet la que acabarà tornant boja Ophélie. Ella passa d'estar acompanyada per tots els estimats a sentir-se completament sola. La seva follia i la seva mort són una venjança per l'abandonament del seu estimat.

Per raons de moral pública i religiosa, la teoria de la demència és la preferida per entendre el seu suïcidi. Per mi, torna a ser un altre cas clar de reivindicació, de revelació contra la societat, contra la crueltat i la masculinitat dels homes.

En resum, tots aquests personatges tenen una vida diferent i diferents històries per explicar, però tenen en comú una gran imaginació, una ànsia de sentir-se lliures i de voler canviar les coses que no els agraden. Viuen molt intensament, es rebel·len contra qui sigui per aconseguir el que desitgen i tenen la necessitat de viure la vida als pols oposats, al blanc o al negre, o en la felicitat més gran o en la depressió més profunda.

Ah! I quan canten, ho fan de la manera més escandalosa possible.

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Fins a quin punt la música celta és celta

3) Sons i pobles

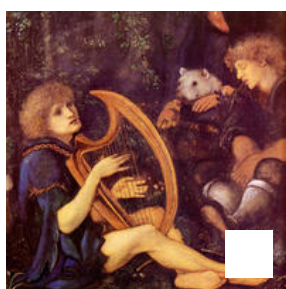
Rolf Bäcker
Professor de fonètica
alemanya i de
musicologia a l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions

0

La bogeria de Tristany (1862, detall) d'Edward Burne-Jones

Tot i que els paradigmes discutits a les anteriors entregues d'aquesta reflexió (núms. 22 i 26) sempre siguin presents quan es parla de música celta, potser hi ha un altre camí per aproximar-s'hi, a través de la mateixa música. Hi ha una *sonoritat* celta, independent de la procedència o de l'antiguitat de la música en qüestió? Analitzant les músiques celtes, sí que es poden identificar algunes característiques que habitualment s'interpreten com a signes d'identitat celta.

Entre les estructures musicals, la *modalitat* serveix de manera prominent com a signe de "celticitat", normalment sense especificar de quins modes es tracta. Tenint en compte que, de fet, moltes de les músiques de tradició oral europees són modals, aquest paràmetre té un valor d'identificació més aviat escàs. La cosa no canvia gaire si especifiquem una mica més i constatem que hi ha una preferència pels modes dòric i mixolidi o per les estructures pentatòniques. El repertori celta inclou també una gran quantitat de

melodies perfectament tonals, per la qual cosa una associació massa estreta entre "modal" i "celta" sembla dubtosa ja d'entrada.

Quant a la *instrumentació*: els violins, cornamuses i arpes confereixen fàcilment una sonoritat celta a la música, junt amb alguns instruments "típics" d'algunes regions però d'un abast més limitat, com la *bombard* bretona, o d'altres que estan en segona fila, com l'*irish bouzouki*, etc. Però es fa difícil establir una relació estreta entre aquest grup d'instruments tan heterogeni i una suposada "celticitat", més enllà del fet que es toquin en un o diversos països de llengua celta. La cornamusa, per exemple, es tocava (i es toca encara) en molts països que no es poden considerar celtes. De fet, el seu paper dominant a Irlanda o Escòcia és bastant recent (s. XVIII), igual que el del violí, que s'estableix en aquest mateix segle en molts països europeus (celtes i no). El cas de l'arpa és diferent, ja que està documentada en èpoques molt llunyanes, i el seu paper de símbol identitari la fa destacar per damunt dels altres instruments, sobretot a Irlanda i a l'Escòcia occidental. Altres instruments, en canvi, són importacions molt més recents (el banjo, per exemple, entra a la música irlandesa a partir dels intercanvis d'emigrants del s. XIX, i l'*irish bouzouki* és fins i tot un invent dels anys 60).

Aquests canvis dins de la instrumentació, que inclouen també instruments elèctrics com baixos, guitarres i sintetitzadors, ens reenvien a una altra problemàtica: la relació entre música de tradició oral i *popular music* en sentit anglosaxó. Si bé és cert que, d'una forma o altra, la majoria de grups que toquen música celta parteixen de les músiques de tradició oral, utilitzant-ne les melodies, ritmes, formes, instruments, etc., es mouen en un context de música popular que transcendeix tant les funcions de la música tradicional com els límits de la comunitat lingüística de la qual sorgeixen. En aquest sentit, "música celta" com a etiqueta sembla tenir sentit només dins del marc d'una música supranacional o *world music*, mentre que, a nivell local, el fet d'especificar la tradició concreta (per exemple, música escocesa, o més encara, música de les *Highlands*, de les Illes, etc.) fa obsolet el terme suposadament genèric.

Aleshores doncs, la "música celta" només seria un calaix de sastre que engloba una sèrie de músiques prou diferents per tal de vendre-les a un públic internacional? Doncs, sí i no. Ho és en el sentit que totes les grans identitats col·lectives són, al cap i a la fi, imaginades o inventades, i també problemàtiques quan es mira el detall. "Música celta" no és ni més ni menys convincent que "música espanyola", "música clàssica" o "heavy metal". Però sí que hi ha factors aglutinadors, que potser tenen més a veure amb aquesta imatge d'"allò celta" que emana de la literatura, de les pel·lícules, del turisme, i que parla d'una música "alternativa"; una música de qui s'identifica amb els vençuts de la història; una música que evoca una espiritualitat diferent, fins i tot quan només es tracta d'un cristianisme que s'oposava en el seu temps al de Roma; una música que resisteix a allò clàssic. En aquest sentit, la música celta rescata i alhora actualitza una actitud romàntica davant de la música tradicional, per la qual la macro-categoria "música folk" sembla massa local i sòbria, per no dir despullada de misteri.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre 2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Partitura oberta

Solitud IV-VI: Torrent de Mala Sang,
Floridaalba, Primavera exaltada

Manel Camp
Pianista i compositor. Cap
del Departament de Jazz i
Música Moderna entre
2001 i 2014

Posa't en contacte

Partitura oberta

Altres publicacions

0

Prosseguim la publicació de les partitures de *Solitud*, que vàrem iniciar el [mes d'abril](#) per gentilesa de Manel Camp. Per tal de mantenir la mateixa freqüència mensual amb què va veure la llum la novel·la homònima de Víctor Català, en aquest número d'estiu de la revista us oferim els tres moviments següents, centrats directament en les llegendes del mateix nom:

(4) Quasi sentim el **Torrent de Mala Sang**, a través dels arpeggiats del tema principal d'aquesta peça de gran claredat formal, alternant-se amb els crits repetits una vegada i una altra de les minyones rebutjades, amb els seus caps tallats, i les seves veus tristes de difuntes:

[Torrent de Mala Sang.pdf](#) 82,50 kB

(5) A **Floridaalba** no parem de sentir la veu del vell que, un cop mort, encara se'l sent cridar el nom de qui el va voler temptar oferint-li riqueses, poder, saviesa:

[Floridaalba.pdf](#) 65,22 kB

(6) **Primavera** –en sintonia amb el capítol homònim– pinta un moment de desvetllament i de canvis interiors de la Mila, plena d'una llum misteriosa, tornassolada:

[Primavera exaltada.pdf](#) 59,07 kB

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre
2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Joan Guinjoan

"El que més admiro de l'Esmuc és el grup de joves compositors de música contemporània que n'ha sortit"

Irene Collado
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

Nascut a Riudoms, al Baix Camp, el 1931, Joan Guinjoan es defineix sovint com "un compositor del Mare Nostrum amb esperit cartesià", és a dir, ciutadà del món per bé que hereu de la seva terra natal, una persona extravertida, amable i plena d'experiències. La seva llarga carrera l'ha col·locat com un dels compositors catalans més importants, deixant al seu pas un ampli catàleg d'obres, premis i estrenes.

Em rep molt amablement a la seva casa de Barcelona, molt il·lusionat per l'entrevista ja que, segons em comenta, té una gran estima a l'Esmuc. En el seu escriptori, paper pautat i la seva col·lecció de pipes. La resta de l'estudi l'omplen una mar de llibres i dos pianos, un d'ells elèctric, encara que ell es considera "dels pocs que no tenen ni ordinador ni internet i continua component amb paper i llapis".

Per a qui encara no conegui el seu treball, i dins de la multitud de propostes compositives de les últimes dècades, on situaria la seva música?

A França van tenir un Olivier Messiaen que va unir la tradició amb l'avantguarda. A Itàlia van tenir Petrassi – encara que menys conegut–. A Polònia van tenir Szymanowski, i per això van tenir un Penderecki i un Lutoslawski. A Alemanya, quan va acabar la guerra, va ser l'època del post-serialisme en què hi havia bons artesans, però on la imaginació va quedar diluïda. Així i tot, d'aquest país van sortir compositors com Lachenmann. A Espanya, l'últim va ser Falla, un compositor que buscava, que investigava, però amb qui s'acaba un llenguatge que no donava més de si –prova d'això és *L'Atlàntida*–. El que va quedar després d'ell va ser *El concierto de Aranjuez*, perquè Gerhard va marxar a Cambridge. Als 50 van començar Luis de Pablo, Cristóbal Halffter... i 10 anys més tard vaig començar jo, quan vaig deixar el piano. Pràcticament es va començar de bell nou, ja que les fronteres estaven tancades. En aquest país s'ha fet una evolució immensa ja que sense tots aquests bagatges que altres llocs han tingut, ens hem anat creant a la nostra manera els nostres llenguatges, amb la nostra particularitat.

I com la definiria?

L'origen d'un compositor és molt important: jo sóc de camp i a més de platja, i crec que això hauria de influenciar el compositor. Et diré també que els anys compten molt. Tinc música d'una època que estic molt content d'haver-la fet, però avui no la faria. Actualment m'he tornat una mica clàssic en el sentit que la meua darrera obra, *Recordant Chopin*, la vaig compondre pensant en els nocturns de Chopin de la forma en què els tocava Horowitz quan el vaig veure per televisió. També depèn de la vida que ha portat cadascú. Jo he conegut la literatura romàntica i clàssica del piano, he estat "pianista de cafè" tocant tangos a París per guanyar diners. He conegut el jazz tocant al Jamboree, tocant molt malament [afegeix entre rialles]. Quan faig música, segurament que tota aquesta trajectòria deixa reminiscències en les meves obres. No sóc un compositor d'antítesi sinó de continuació i intento posar sempre alguna cosa de Guinjoan.

Ara que parla de la influència de tantes músiques diferents, com ha viscut els prejudicis musicals al llarg de la seva carrera fins al dia d'avui?

Recordo una època en què quan un compositor posava un cant popular en una obra deien: "Aquest ha sortit d'un manicomi!". Avui hi ha llibertat total, s'han perdut molts prejudicis. Encara recordo quan deien que la música de Montsalvatge "retardava", i la seva música avui té el seu valor. Personalment estic molt content d'haver conegut tot tipus de músiques, jazz, tangos, cúbies... a mi m'agraden totes aquelles en què hi trobo alguna cosa que val la pena.

En quin estat diria que es troba la composició contemporània i quins camins creu que pot prendre?

Actualment són tantes les iniciatives, que jo em pregunto –una mica de broma–: seria possible avui trobar un sol compositor com un Stravinski o Bartók, o seria alguna cosa estranya? Avui dia es fa bona música, se'n fa poca, però hi ha gent jove que la fa. La llibertat total és una arma de doble tall ja que el que passa és que tot s'ha quedat en un estat relatiu i costa molt dir per on va la música actual. Crec que existiran les tendències que siguin: de freqüències, sorolls, timbres, harmònics, formes... però mentre existeixi l'ésser humà, hi haurà imaginació, poca o molta però n'hi haurà. I és veritat el que deia Einstein: "Si busques coses diferents no facis sempre el mateix". Si jo escolto una obra, el de menys és la fórmula amb la qual estigui feta perquè al final el que m'interessa és si, des de la meua sensibilitat, puc dir: "aquí passa alguna cosa".

Contingut Actual

Número 30, juliol-setembre
2014

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Partitura oberta

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

S'ha dit moltes vegades que la música contemporània ha de ser explicada amb un discurs adherit perquè el públic l'entengui. ¿Personalment i enfocat a la seva obra, creu que aquest discurs és necessari?

Posaré l'exemple de dues obres meves: la *Simfonia n.º 3 Sincrotró Alba* i *Verbum*. Quan em van fer els encàrrecs em van mostrar la maquinària del sincrotró i em van informar sobre el genoma humà... Jo, ignorant en aquests temes, vaig escoltar i ho vaig estudiar. Al principi els vaig dir que estarien encantats amb un bon compositor de electroacústica, perquè jo tinc el meu lloc, jo conec els meus instruments i la meua orquestra però el que em deien no ho podia traduir directament. Així i tot van insistir-hi i vaig realitzar els encàrrecs amb una condició: que no hi hagués cap discurs, ni científic, ni biomatemàtic, ni res. A partir de les seves explicacions dins d'aquesta nova temàtica –interessantíssima, per descomptat–, jo en vaig prendre el que, en la meua ment musical, podia excitar la meua imaginació i vaig intentar plasmar aquesta inspiració amb sons.

A la taula rodona del festival **Mixtur** d'enguany es va parlar de la situació de la música contemporània. A la pregunta de "per què les grans sales no programaven música del nostre temps?", la resposta de Santi Bargañó, el director de Neu Records, va trencar amb tots els tòpics: "La nova creació atrau un altre públic i necessita crear els seus propis espais". Creu que la música contemporània arribarà a reconciliar-se amb el públic o ha de buscar nous espais i un nou públic?

El pitjor de tot és que no se'n programa, els empresaris tenen por perquè els primers que no volen fer aquesta música són les "figures". Ara ha de ser gent jove que faci alguna cosa perquè algú interessat en aquesta música no en troba ni tan sols un cicle. Tenim un grup molt professional, per exemple, el Barcelona 216 però, quan fan un concert? Amb Diabolus in Música treballàvem perquè teníem un encàrrec, és a dir, un concert ben remunerat. Però ara als intèrprets els paguen una misèria i no hi ha dret, tan difícil que és preparar un concert.

Estic totalment d'acord en buscar nous auditoris, nous espais, perquè actualment la música no acaba amb un concert normal sinó que cada vegada l'espectacle compta més; no sé si per bé o per mal però en aquest moment és així.

Que això [Mixtur] s'hagi fet, amb unes condicions tan tristes per a la música contemporània com les que tenim en aquest moment a Barcelona, significa el primer gran èxit, sobretot des d'un punt de vista estructural, d'omplir un gran buit, de tenir un lloc. Encara que no els conegui personalment, estic encantat que algú hagi reaccionat. Però això ha de multiplicar-se com una bola de neu. Arribarà el moment en què es faci un concert i no només hi anirà aquell que li interessi la música contemporània –que és el qui impulsarà això en un primer moment–, sinó que hi assistirà qualsevol públic, qualsevol que s'interessi per la música.

I quin paper juga la divulgació en tot això?

A l'època que jo vaig ser crític musical, des de l'any 67 al 75 escrivíem pàgines i pàgines al *Diario de Barcelona* sobre música contemporània. Tots aquests noms com Schoenberg i Berg han desaparegut dels diaris, i tenen els cossos calents encara! Ja no parlem dels joves compositors: hi ha molts talents que ni es coneixen i això és una pena.

I quin hi juga, o millor dit, hi ha jugat l'educació pública obligatòria?

Bé, jo l'estat de les escoles públiques ara no el conec a la perfecció. El que sí puc dir és que vaig estar com a assessor musical de les escoles públiques de Barcelona del 72 al 78 i portava nou escoles d'educació general bàsica –que era fins als 14 anys–. Els vaig fer iniciació musical des de Gabrieli fins a portar un sintetitzador a l'escola perquè veiessin el que era la música electrònica. Va ser una època meravellosa.

I pel que fa a l'Esmuc, què li sembla el plantejament pedagògic del grau en Composició?

Em sembla molt encertat que cada alumne tingui un professor fonamental tot l'any. Ara, en qualsevol conservatori les classes d'orquestració al meu entendre són vitals. Cal orquestrar obres bàsiques com la primera *Simfonia de cambra Op. 9* de Schoenberg o la seva *Op. 29*, el primer moviment de *Música per a cordes, percussió i celesta* de Bartók, la suite *d'Història d'un soldat* (la part dels set instruments) i les *Tres peces per a quartet de corda* de Stravinsky i el *Op. 22* de Webern, el segon moviment. No s'ha de fer per imitar sinó per conèixer, i després d'això que cada un desenvolupi la seva pròpia personalitat compositiva. El que més admiro de l'Esmuc és el grup de joves compositors de música contemporània que n'ha sortit, un testimoni directe d'aquesta música.

A més de rebre nombrosos premis al llarg de la seva carrera, fa unes setmanes se celebrava la 13a edició del que porta el seu nom: el **Premi Internacional Joan Guinjoan**. Què significa per a un compositor rebre un premi en un concurs –a més de la compensació econòmica–, i quin és l'objectiu del concurs Joan Guinjoan des de la seva fundació fins avui?

El compositor en sent el suport, veu que hi ha un interès pel que fa. Econòmicament, l'únic premi que val la pena és el del BBVA, que et donen 400.000 euros nets i que solen atorgar a científics –solen haver-hi moltes crítiques quan l'han donat a compositors–. Però amb un premi com el de l'Esmuc, en el qual pot haver pocs diners, l'important és que es toca l'obra i així és com es comença. El seu objectiu és divulgar i promocionar la música contemporània. A més, des d'un punt de vista qualitatiu, es presenten obres de primeríssima qualitat, i això és prestigi per a l'Escola.

Per acabar, pregunta obligada: en què està treballant ara?

Estic treballant en una obra per a acordió i orquestra on estic patint una mica, però val la pena perquè la tocarà l'Iñaki Alberdi, que és un instrumentista fantàstic. Jo volia fer una suite... i ja veurem com acabarà. De moment tinc dos moviments de tres i s'ha de estrenar d'aquí a poc. Després tinc dos encàrrecs pendents, una òpera de

canvia però d'estil una mica desenfadat, anti intel·lectual, similar a *El diari*, i una altra obra en motiu de l'Any Internacional de la Llum.

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)